

Vonnis nr. 206

dd. 26.03.2007

Pagina 1

Notitienummer IE66.L1.8643-04/TV

KOPIE

Reg CR 206

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER, provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

209

geboren te op
wonende te

; tuinaanlegger,

Verdacht van:

Te in de periode tussen 1 januari 2001 en 1 november 2003, op een niet nader te bepalen datum :

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.1°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijk structuur - en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, terzake op het perceel kadastraal bekend,

, met een oppervlakte van 200 m² gelegen te ;
, eigendom van en ; krachtens een akte
van inbreng door : in de gemeenschap dd. 25.09.1996 verleden door notaris
: te ;

namelijk : door het aanbrengen van een KWS-verharding op een uitweg en op een betonnen plateau, bestemd als parking.

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagde.

Gehoord de heer _____; substituut-Procureur des Konings, in zijn samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door meester _____, advocaat te _____.

VERBETERING VAN DE DAGVAARDING:

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding dient te worden **verbeterd** door qua periode van incriminatie, waar staat "tussen 1 januari 2001 en 1 november 2003, op een niet nader te bepalen datum" te lezen als "tussen 1 januari 1974 en 1 november 2003, op een niet nader te bepalen datum".

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

1. De beklaagde wordt vervolgd om te _____ tussen 1 januari 1974 en 1 november 2003 op een niet nader te bepalen datum met overtreding van het DRO zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning op het perceel grond gelegen te _____ een KWS-verharding te hebben aangebracht op en uitweg en op een betonnen plateau bestemd als parking.

2. De tenlastelegging wordt door de beklaagde betwist. Hij houdt immers voor dat de feiten verjaard zijn en dat het beweercelijke bouwmisdrijf terug te brengen is tot een reeds sedert 1973 bestaande situatie.

3. Door het schrappen van het misdrijf van instandhouding - onder voorbehoud van een enkele resterende theoretische uitzondering dewelke in casu geen toepassing vindt - is het stedenbouwmisdrijf vanaf nu een aflopend misdrijf, zodat de verjaring voortaan een aanvang neemt vanaf de voltooiing van de onvergunde werken of handelingen (FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., *Handhavings- en verjaringsdecreet ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Larcier, Brussel, 2004, p.29, nr.47). De verjaringstermijn is op zichzelf met 5 jaar onveranderd gebleven, maar kan worden onderbroken door stuitings- en schorsingsdaden. De verjaring van de strafvordering is van openbare orde, hetgeen impliceert dat de rechter desgevallend ambtshalve deze grond van verval moet invoeren (Cass., 4 juli 1904, *Pas.*, 1904, I, 323 en Cass., 19 oktober 1987, *J.T.T.*, 1988, 7). Dit brengt tevens met zich mee dat de rechtbank noodzakelijkerwijze de datum of de periode van uitvoering van het aflopend misdrijf zal dienen te bepalen teneinde de berekening van de verjaringstermijn door te voeren.

In casu, heeft de vader van de beklaagde met name _____ van meet af aan verklaard (stuk 10): *'Begin 1974 werd door stad _____ de landbouwwegen aangepakt. De stad _____ maakte een overeenkomst met _____ om private landbouwwegen in asfalt te verharderen. Zij rekenden een bedrag aan, aan de landbouwer en de opleg betaalde de stad.'* In aansluiting daarop liet de beklaagde zelf akteren (stuk 13): *'De asfaltering van mijn uitweg is gebeurd zonder ophoging ervan en zonder wijziging van de toestand. De weg lag er van voor mijn tijd, nog van mijn vader, en was aangelegd in asfalt. De geasfalteerde weg was beschadigd en had wielspoorvorming (diepe), waarbij*

deze afgeschraapt werd en hergoten. De parking werd evenmin opgehoogd. Een betonnen plateau lag op dezelfde hoogte, aangelegd van voor mijn tijd, mijn vaders periode, en werd in hetzelfde peil hersteld.' Er werden tevens een aantal foto's toegevoegd van de plaatstoestand (stuk 17).

De verantwoordelijke van de stad _____, heeft daarop gerepliceerd dat het correct is dat de verharde weg reeds werd aangelegd in 1974 maar dat het recente onderhoud een veel ruimere oppervlakte omvatte dan voordien (stuk 26 en stuk 33). Hij verwees daartoe naar een luchtfoto dewelke evenwel niet in bijlage werd gevoegd. Volgens een buur dateert de asfaltering van 2003 (stuk 35) en naderhand stelde de beklagde dat de herstelling van de asfaltlaag inderdaad dateerde van 2003, met dien verstande dat de parking vroeger verhard was in steengruis en deels beton (stuk 37). Hij legde tevens de daaraan corresponderende faktuur voor uitgaande van de firma _____ dewelke als opschrift draagt (stuk 60): 'Om het uitvoeren van herstellingswerken aan de bestaande toegangsweg en het verbeteren van de afwatering voor de som van 16.769,35 euro'. De bestendige deputatie overwoog in die optiek op 15 december 2005 (stuk 50): 'Het argument van beroeper dat de verharding reeds 30 jaar ligt, stelt beroeper niet vrij van vergunningsplicht. Bijgevolg is de verharding wel vergunningsplichtig'.

Ter zitting heeft de beklagde in aansluiting daarop aanvullende stukken voorgelegd onder de vorm van facturen van _____ daterend van augustus 1974 met als opschrift: aanbrengen van KWS verhardingen op landbouwwegen (zijn stuk 1 en 2), een luchtfoto (zijn stuk 3) en een foto van een familielid op de beweercijde KWS-verharding samen met haar overlijdensbericht uit 1980 (zijn stuk 4).

In de gegeven omstandigheden blijft er gereede twijfel omtrent de exacte datum waarop de KWS-verharding, zoals zij er thans bijligt, in haar totaliteit werd aangelegd. Het lijkt geen voorwerp van discussie te kunnen zijn dat op zijn minst de volledige uitweg waarvan sprake in de tenlastelegging reeds in 1974 middels dergelijke verharding tot stand kwam. De verklaringen van de beklagde en diens vader, de facturen van _____, evenals zelfs de toegeving op dat punt van de verantwoordelijke van stad _____ bewijzen dit afdoende. De periode van incriminatie wordt bijgevolg dienovereenkomstig aangepast. Het herstel uit 2003 dat daarop volgde is alsdan op zich niet strafwaardig nu het een louter onderhoudswerk betrof waarvoor artikel 99,§1,1° DRO expliciet vrijstelling van vergunning verleent.

4. De cruciale resterende vraag is bijgevolg of de beklagde in 2003 een grotere oppervlakte heeft verhard dan voordien het geval was, in de wetenschap dat de beklagde tevens voorhoudt dat ook de parking vroeger reeds werd verhard in steengruis en beton,... Daarentoe is er naar het oordeel van de rechtbank wel degelijk twijfel en in weerwil met hetgeen in de geciteerde passage van de vergunningsweigering door de Bestendige Deputatie werd overwogen (stuk 50) berust de bewijslast daarvan op exclusieve wijze bij de overheid. Er mag immers niet uit het oog verloren worden dat de verharding (minstens ten dele) tot stand kwam tussen enerzijds de inwerkingtreding van de vroegere stedenbouwwet van 29 maart 1962 en anderzijds de eerste definitieve vaststelling van het gewestplan hetwelke voor _____ gestalte kreeg met het KB van 14 augustus 1979. Voor dergelijke constructies geldt evenwel een wettelijk vermoeden van vergunning en het komt de overheid toe om het bewijs van het tegendeel te

leveren. Het bewijs van dit rechtsfeit is in principe vrij (FLAMEY, P., BOSQUET, J. en JUDO, F., o.c., p.34-36, nr.56-59) maar de rechtbank kan enkel vaststellen dat aan die bewijslast niet op sluitende wijze door toedoen van concrete bewijselementen wordt tegemoetgekomen.

De stelling van de beklaagde als zou de integrale verharding dateren van 1974 wordt aldus niet ontkracht en in die omstandigheden beroept hij zich terecht op een vermoeden van vergunning, minstens op een definitieve verjaring dewelke zelfs met in acht name van maximale schorsings- en stuitingsdaden omstreeks 1984 moet zijn ingetreden.

5. Louter volledigheidshalve dient tot slot tevens opgemerkt te worden dat de GSI weliswaar een herstellvordering had aangekondigd (laatste ongenummerde stuk van het strafdossier) maar dat deze tot op heden kennelijk nooit werd geformaliseerd, minstens dat deze geen deel uitmaakt van het strafbundel.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 182, 184 en 194 van het wetboek van strafvordering;
art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41 en 68 van de wet van 15.6.1935;

DE RECHTBANK,

rechtdoende op tegenspraak:

Zegt voor recht dat de dagvaarding dient te worden **verbeterd** door qua periode van incriminatie, waar staat "*tussen 1 januari 2001 en 1 november 2003, op een niet nader te bepalen datum*" te lezen als "*tussen 1 januari 1974 en 1 november 2003, op een niet nader te bepalen datum*".

Verklaart de strafvordering lastens de beklaagde vervallen
wegens verjaring.

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG ZESENTWINTIG MAART TWEEDUIZEND EN ZEVEN.**

Aanwezig: - de heer , alleenzetelend rechter,
- de heer ; substituut-procureur des
Konings,
- mevrouw , afgevaardigd adjunct-griffier
(MB.04/05/06 - BS.12/05/06)